

La ventana de la UJI

Paranimf, deu anys de Cultura

TONI
Valesa*

Aquest setembre fa una dècada que el Paranimf de la Universitat Jaume I obria les seues portes a Castelló. Si fem una mirada en el temps al contingut cultural de l'espai, sens dubte podem considerar que encara que el repte ha estat un èxit lloable, no ha estat exempt de dificultats. El fet d'inserir una caixa escènica en el Paranimf va ser una decisió valenta dels diferents equips de govern que van apostar clarament pel pensament que invertir en cultura és fer una societat més avançada.

Desenvolupar una proposta cultural sempre és arriscat perquè, malauradament, no es reconeix la cultura com una de les primeres necessitats de les persones per a entendre el món i tindre esperit crític, sobretot ara que hi ha perillous símptomes que l'espècie humana, camina cap a l'autodestrucció d'ella mateixa i del planeta que habita.

Dels projectes arquitectònics presents, l'escollit va ser el de **Francisco Grande**, que donava com a resultat el Paranimf que avui coneixem. Passat el temps, encara a hores d'ara es pot assegurar que compta amb unes instal·lacions tècniques i un equipament dels més avançats de tot el País Valencià, on es poden realitzar en condicions òptimes tant actes acadèmics com congressos, a més d'acollir una desta-

cada programació cultural que és tot un referent a les nostres comarques i a la resta de l'Estat.

El Paranimf ha estat un fòrum cultural que ha posat en comú el vell ritual del teatre com a espai comú de trobada on tothom és igual. Teatre, música, dansa, circ, cinema... han passat pel seu escenari oferint miraculosos instants màgics que són eterns dins dels ulls del públic. Instants com els que el gran director alemany **Peter Stein** il·lustra dient que de vegades una bola de plata creua l'escenari. De vegades tarda anys a passar i tan sols es produeix en uns segons durant un espectacle. Altres vegades, molt poques, és durant un espectacle complet. Les vegades que eixa bola creua l'escenari, el plaer de qui la percep és tan intens que justifica l'espera de setmanes, mesos i anys.

PER A L'AULA de Teatre Carles Pons i per a la Universitat en general, la inauguració del Paranimf en l'inici de curs 2009-2010, suposava fer el salt al futur que en aquells primers compassos va estar marcat per un multitudinari concert de la Big Band de l'UJI sota la direcció de **Ramón Cardo**, la *Cantata de L'adéu de Lucrècia Borja* amb la música de **Carles Santos** i el llibret de **Joan Francesc Mira**. La peça va estar interpretada per reconeguts solistes,

cors i la Jove Orquestra Simfònica de Castelló dirigida per **Sergio Alapont**. Uns dies més tard, el recinte acollia l'actuació de la companyia de la coreògrafa **Sol Picó** i un brillant concert del músic de Sarajevo **Goran Bregović** i la seua banda interpretant música amb tocs originaris dels Balcans.

Així naixia un nou contenidor cultural de primera línia a la ciutat. A aquests noms el van seguir una llista d'artistes consagrats i altres d'emergents com a divisa constant d'una programació extensa i variada. Alguns dels noms que s'han donat cita en aquesta primera dècada són **Leonor Watling, José Sacristán, Vicky Peña, Leo Bassi, Juan Diego, Ana Fernández, Maika Makovsky, Tortell Poltrona, Cesc Gelabert, Alberto San Juan, Roberto Álamo, Sergio Peris-Mencheta, Pepa Plana, Ángela Furquet, Pablo Molinero, Miriam Iscía, Niño de Elche, Maria Arnal, Asun Noales, La Zaranda, Sharon Fridman, La Veronal, Daniel Abreu, Atalaya, Raimundo Amador, Albert Pla, Antònia Font, Mamel, Els amics de les arts, Histrión Teatro, el Teatre Lliure, Teatro Kamikaze... entre molts altres. A més dels cicles de Nou cinema actual i els dedicats als clàssics, *En pantalla gran*, tots en versió original.**

El teatre, la dansa, la música, el circ, són arts col·lectives que s'entrecreuen amb totes les disciplines creatives i així que-

da palès en l'inventari de l'artístic del Paranimf. En aquests dos lustres de funcionament podem assegurar que assumint tots els riscos que va comportar la gestació d'aquesta proposta cultural, avui és un projecte consolidat que va augmentant el seu valor. Però sempre mantenint la mateixa filosofia que l'ha fet créixer, propostes artístiques d'idees i pensament on a banda de l'estètica, el contingut teixeix un discurs socialment compromès.

En els deu anys d'aquesta aventura, si haguérem d'explicar el secret de l'èxit d'aquest repte, fent una mirada enrere i deixant de banda les dificultats, molts són els factors que influeixen en una programació però potser el més difícil és assumir riscos i programar espectacles agosarats. Amb tot, però, l'actiu més valuós, la clau de l'èxit, per a mi, ha estat la llibertat que ens han donat les persones que han estat sempre al capdavant del Vicerectorat de Cultura i l'equip humà que hem conformat, tant el personal de l'UJI com el de les empreses externes, des dels equips de neteja fins al personal de sala i personal tècnic, i també els altres serveis implicats, com els de disseny, llengües, informàtica, comunicació, contractació, gestió econòmica...

En definitiva, tota la gent que hi intervé ha fet seu el projecte i ha portat a terme el seu treball amb afecte i estima, i això sempre redunda en benefici del públic usuari. La il·lusió, la perseverança i la dedicació plena han estat la divisa constant i esperem continuar molts anys intensificant esforços en eixa línia d'amor a la cultura. ■

*Director del Paranimf

La clau de l'èxit és la llibertat que ens han donat les persones que han estat sempre al Vicerectorat de Cultura